

Con Hỏi Cha

Tác giả : Đỗ Phong Châu JJR 68

Con Hỏi Cha

Con hỏi cha rằng : Đời đáng sống ?
Khi nhìn cảnh giết chóc, đua chen.
Con bảo sao loài người độc ác
Hơn muôn thú, vạn giống trên trần ?
Con nói con muốn làm thi sĩ,
Tìm cái đẹp trong mỗi nét thiên nhiên.

Cha khuyên con đừng mang nghiệp ấy,
Nghèo lắm con ơi, cực lắm thay !
Có người thi sĩ xưa đã viết :
« Ai bảo mắc vào duyên bút mực
Suốt đời mang lấy số long đong !
Người ta đi kiếm giàu sang cả
Mình chỉ mơ toàn chuyện viễn vông ! » (1)

Con nói : « Con không cần của cải,
Cơm rau canh, tối ngủ sàn nhà.
Đời con sẽ khổ, con dư biết...
Mộng ái ân cũng chẳng đeo mang.
Cha thấy con gái đời nay ấy :
Con nghèo, đừng nói chữ thủy chung !
Đời con, cha ơi, con đã chọn :
Yêu trắng như công tử họ Hàn,
Yêu bướm vàng như chàng Nguyễn Bính
Và yêu đời như cụ Nguyễn Du.
Cha có biết một nhà thơ đã viết :
« Đời đẹp quá, tôi buồn sao kịp ?
Trang giấy đầu chép hết giấy mơ
Ngả mình trên bóng nhưng tơ,
Tôi nguyện : sau lớn làm thơ suốt đời ! » (2)

Tôi ngẫm nghĩ : « Con mình nói đúng !
Cả đời ta theo thói viễn vông !
Nhà cao cửa rộng, nào hạnh phúc ?
Thú giản đơn, ta đã bỏ rơi ! »
Cha chúc con thành danh vững chí :
Dùng bút thơ hóa cái lòng người,
Hướng thế giới quay về thiên địa,
Nơi suối vàng cha mãi nguyện lắm thay !

Đỗ Phong Châu – 2008

(1) Nguyễn Bính (Xuân Tha Hương), 1942

(2) Hồ Dzếnh (Trưa Vắng), 1943